

után, Kéméndy Jenővel megkonstruálja többek között a rajnai sellők egyik technikai megoldását, élő emberek helyett bábukkal, — továbbá a villamos-szerkezetű walkür-lovakat és a Tannhäuser-beli „Európa elrablásának” mozgó bikáját. Több darab diszkrét és jelmezét is tervezi az állami színházaknál, úgy mint: Cigánybáró, Hadifogoly, Kőműves Kelemen, Sába királynője stb. Jelenleg az állami színházak színpad-szenekai főfelügyelője.

Tamássy Pál, zeneszerző, sz. 1892-ben, megh. 1929 okt. 17-én, Budapesten. — Kacsóh Pongrác tanítványa volt. A háboru előtti években tűnt fel. Ilosvay Rózi énekelte néhány szonját rendkívül nagy sikerrel. A két fiatal lélek felolvadt a művészetben s az alkotóból és előadóból hamarosan egy pár lett. A fiatal zeneszerző ambícióját és tehetségét erősen sarkalta a már ismert művésznővé fejlődött feleség. Megírta első operettjét, a „Csókszanatórium”-ot, amely több, mint százötvenszer került színpadra. (Bem. 1912 V. 24. Király Színház. Szöv. irta: Liptai Imre.) Utána egy ideig hallgatott, majd új néven tűnt fel ismét. Leitner Pálból Tamássy Pál lett, ugyanazzal a tehetséggel, ugyanazzal a kedvességgel, törhetetlen munkakedvvel és minden szépért, jóért való rajongással. Második operettje: „Tommy és társa”. Szöv. irta: Andai Ernő, verseit: Szilágyi László. Bem. 1929 okt. 11. Király Színház.

Tanay Frigyes, színész, sz. 1875 aug. 18-án, Budapesten, megh. 1925. ápr. 14-én, u. o. 1897 május havában lépett a színpályára, Debrecenben. Öt évi vidéki színészkedés után szerződött a Vígszínház, ahol első fellépte 1902 II. 12-én volt, a „Gyurkovics lányok” c. vj. Gida szerepében. Eleinte fiatal szerelmes-szerepeket játszott és csak később tért át a jellemkomikumú karakterszerepekre. Különösen félszeg alakokat, együgyű bohózatbeli figurákat játszott meglepő közvetlenséggel. Természetes, egyszerű eszközökkel felépített alakításai, vígjátéki figuráinak nevetséges beállítása mellett is megkapóan vonzó egyéni bája

a legkedveltebb színészeink sorába emelte. E mellett drámai alakításaiban is nagystílusú tudott lenni. Az a színész volt T., aki a szívével játszott. Minden alakítása a közvetlen érzések spontán megnyilatkozása és a lelki átélések harmónikus zenéje volt. A „Heidelbergi diákélet” Károly Henrik hercegére mindenki, aki látta, csak könnyes szemmel gondolhat vissza. A „Románc” papja maga volt a legszentebb tisztaság és áhítat. Pár szavas szerepeiben is bele tudta magát vésni az emlékezetbe. „Tajfun” esküdtje az életből ellesett figura csak két szót szól, de ez a két szó T. alakításában olyan nagyszerű produkciója volt a színjátszásnak, az intenzív színészi megfigyelésnek, hogy az egész felvonásban csak ő volt a játék középpontja. A „Hatyttyu” főhercege egy szemrebbenéssel megneveteti a közönséget. A „Lakájok” János, a „Takarodó” Laufen hadnagya, mind nagy értéket jelent úgy a Vígszínház, mint a magyar színjátszás történetében. A háboruban önként jelentkezett katonának és mint főhadnagy tért vissza a hivatásához. Gégebaja miatt a háboru utáni években többször betegeskedett. Utoljára Vajda Ernő „Déliabáb”-jában lépett fel (1924.). Halálával a magyar színművészet egyik legeredetibb tehetségét veszítette el. Mint dalköltő is nagy népszerűsége tett szert dalival; mestere volt a hegedűnek és sok nő-tája került a nép szájára. A temetésén Jób Dániel, Hegedüs Gyula, Géczy István és Gellért Lajos búcsúztatták. 1927 X. 1-én Incze Sándor szerkesztő az emlékére sírkövet állított. Szerepei a fentiekén kívül: A lovag úr: „György”, Szentbernáti barátok: „Pál”, A tündérlaki lányok: „Petencei”, Timár Liza: „Kuns”, A kis grizette: „Bunkó Gyuri”, Mértföldkövek: „Pyne Med”, Farsang: „Miklós”, Kék róka: „Trill báró”, A három nővér: „Kuligin”, Hamlet: „Laertes”, Délibáb: „A férj”. stb.

(Zólyomi Jenő.)

Tánc. Visszanyulik az emberiség őstörténetébe. T. első alakjában a primitív népek örömeinek mozdulatokban való megnyilvánulása volt. Az ember fejlődésének későbbi idejében ezek az öröm-